

en Gang ere gaaede ind paa. Jeg kan derfor ikke tro andet, end at dette Lovforslag vil kunne faa en hurtig og let Behandling i dette Ting, og at det ikke er nødvendigt at spille det høje Tings Tid med at gaa ind paa Enkeltheder mere, end sket er.

Marott: Jeg vil ikke antage, hvad den højtærede Minister og Ordføreren nu lod forstaa, at vi ere meget nær ved Afslutningen af denne Sag. Det er nu tredje Gang, at dette Lovforslag foreligger her. Allerede det synes at tyde paa, at det vil være tvivlsomt, om den danske Rigsdag vil vedtage en Lov som denne. Maa jeg erindre om, at den forleden blev vedtagen i Landstinget enstemmigt med kun 36 Stemmer, men der var nogle og tresindstyve Medlemmer til Stede. Omtrent Halvdelen af Medlemmerne har været betænkelig ved at give sit Samtykke til Lovforslaget. Den højtærede Kultusminister og den ærede Ordfører udtalte, at vi forhaabentlig vilde kunne undgaa en Specialbehandling her i Tinget. Den højtærede Minister gjorde opmærksom paa, at det drejede sig om to Principspørgsmaal, nemlig om Beskyttelse for Originalværker og for Oversættelser, og de kunne kun afgøres paa een Maade, hvis vi bleye staaende i Berner-Konventionen. Jeg er ikke saa ganske sikker paa, at dette helt ud er Tilfældet. I Berner-Konventionen Art. 27 staar der, at „de Stater, der have underskrevet denne Konvention, kunne ved Ratifikationernes Udveksling erklære, at de paa et eller andet Punkt ønske endnu at være bundne ved Bestemmelserne i de af dem tidligere underskrevne Konventioner“, og i det hele tror jeg, at der er ikke saa faa Former, hvorunder de forskellige Stater kunne give deres Tilslutning til Berner-Konventionen med Hensyn til dette Spørgsmaal.

Ifølge den nu bestaaende Lov gives der en Beskyttelse for Forfatteres Originalværker, hvilken Beskyttelse varer 50 Aar efter vedkommende Forfatters Død. Man vil altsaa kunne forstaa, at naar en Forfatter i en forholdsvis ung Alder har udgivet et Originalværk, vil Beskyttelsen for dette kunne vare op mod 100 Aar. Det er dog ret meningsløst, naar man ser paa, hvorledes mange andre Produkter blive beskyttede i en langt kortere Aarrække: 10, 15 til 20 Aar er det højeste, der overhovedet paa andre Omraader gives som Beskyttelse. De 50 Aars Beskyttelse efter Forfatterens Død skal

efter Lovforslaget fremtidig ogsaa gælde for Oversættelser. Det er at gaa alt for vidt. Det høje Ting maa betænke sig meget paa at give en saa voldsom Beskyttelse for Oversættelser. Efter den bestaaende Lov kunne fremmede Værker efter 10 Aars Forløb frit oversættes, hvis ikke Forfatteren i Forvejen har sørget for en Oversættelse. Det er en meget fornuftig Bestemmelse. Jeg har tidligere ved denne Sags Behandling udførligt paapeget det urimelige i de 50 Aars Beskyttelse, og jeg skal derfor ikke i Dag komme meget ind paa Enkeltheder, dog vil jeg erindre om, at disse 50 Aar ikke gælde i alle andre Stater. Jeg har sidst ved denne Lovs Behandling her henstillet, om vi ikke skulde holde os til de 30 Aars Beskyttelse. Den er nemlig ikke ualmindelig. I Tyskland, Svejts, Japan, Østerrig har man den. I andre Lande, blandt andet i det lille Danmark, kan man ikke nøjes med mindre end 50 Aar efter Forfatterens Død. Ogsaa med Hensyn til Oversættelser er der en kortere Beskyttelsestid, f. Eks. i Svejts. Svejts er Berner-Konventionens Hjemland, og det er Forbundsregeringen her, der forestaar det Bureau, som ordner hele denne Sag for de forskellige Lande. Der kan man nøjes med 30 Aar, saavel for originale Værker som for Oversættelser. Men vi ere ogsaa et lille Land med snævre Sproggrænser, for hvilket det er nødvendigt at skaffe sig den lettest mulige Adgang til aandelig Paavirkning ude fra de store Lande. Vi ere ikke tjente med at spørre os for meget ude paa dette Omraade, og det vilde vi netop gøre ved at vedtage det foreliggende Lovforslag. Derfor skal dette Lovforslag ikke passere Tinget, uden at der er gjort opmærksom paa alle disse Forhold.

Det vilde i Virkeligheden være en skæbnesvanger Beslutning, hvis Rigsdagen skulde komme til det Resultat, at denne i Forvejen urimelige Beskyttelse yderligere skal udvides. De 50 Aar, der her skulle indføres for Oversættelser, ville i Virkeligheden virke som et Forbud imod Oversættelse, naar en ung Mand, som oversætter et Værk, faar Beskyttelse paa dette 50 Aar efter sin Død. Jeg maa betragte en saadan Bestemmelse som skadelig for Folkeoplysningen her i Landet, og jeg vil henstille til det høje Ting, at vi betænke os meget nøje, inden vi træffe en endelig Afgørelse i denne Sag. Jeg haaber, at Lovforslaget kan blive henvist til et Udvalg. Landstinget har jo foretaget Forandringer i det, og dem synes jeg, vi